

Lovas István - A magyar nép kollektív b?nösségér?l

2014 február 22. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Remélem, ezt a jegyzetet ugyanolyan higgadtsággal olvassák, mint ahogyan írtam. Miel?tt tovább mennék, le kívánom szögezni: igyekeztem magam a szakma legjobb kívánalmaihoz tartani. Az egyik ilyen kívánalom a távolságtartó, logikus gondolatmenet. A másik az egyenl? mérce.

AKI A MAGYAR NÉP KOLLEKTÍV B?NÖSSÉGÉT ISMÉTELGETI, EGYBEN AZT MONDJA, HOGY RÁKOSI TERRORRENDSZERE ZSARNOKIBB VOLT SZÁLASIÉNÁL

Abban is, hogy ha – például – a hazai balliberális hangadók azt követelik, mindenkit úgy azonosítsanak, ahogyan azt saját maga teszi, ennek a mércének is egyformán kell vonatkoznia mindenkire és nem úgy, mint az ? esetükben, akik minden saját maguk alkotta szabály alól is azonnal kibújnak, mihelyst az nekik kellemetlen.
Elfogadva tehát az önazonosítás szentségének liberális követelményét, itt a „nemzeti szocialista” terminológiát használom a „náci” kifejezés helyett, amelyet a német nemzeti szocialisták balliberális berlini ellenfelei kezdtek használni 1924 táján Berlinben. Gúnynévként. A megvet? gúny onnan származik, hogy a német Ignatz (Ignác) nevet az akkori balliberális értelmiség a taplóféle emberekre használta gúnyolódva, és „becézték” ?ket „Náci”-nak. Az e gúnynévvel illetett párt hivatalos neve Német Nemzeti Szocialista Munkáspárt volt. Az, hogy ez némileg rímel a Magyar Szocialista Munkáspártra, amely Mesterházy Attila pártelnök MSZP-jének jogel?dje, nem az én hibám.

A terminológiai tisztázás után nézzük, mit jelentett ki Lázár János államtitkár február 6-án. Mely kijelentéssel mélyen nem értek egyet: „Németország felel?ssége elvitathatatlan, ugyanakkor a németek által elkövetett b?nök nem mentesítenek a saját magunk, vagyis az aktív és passzív magyarok b?neinek felel?ssége alól”.
A jobboldali szavazók által megszavazott kormány államtitkára tehát megismétli a magyarok kollektív b?nösségét, hiszen az „aktív és passzív magyarok” = magyarok. Akik b?nösek.
Miel?tt rátérnék ennek a mondatnak kissé „makroszint?bb” értelmezésére a totalitáriánus rendszereken belüli térben, röviden kitérek arra, hogy volt-e fordulat a német nemzeti szocialista hadsereg bevonulásával Magyarországra, mivel most err?l oly heves és a szürrealitástól egyáltalában nem mentes vita folyik.
Következzék egy idézet egy olyan világhír? magyar írótól, akit mindkét oldal nemcsak elismer, de bizonyos mértékben versenyez azért, hogy „kié legyen”. Ha élne és megkérdeznék, nem lenne kétség, ? kit választana. Márai Sándorról van szó, aki a német hadsereg bevonulását hazánk területére mérföldk?nek tekintette emígy emlékezve rá: „Egy hetilapban, melynek címlapján általában lógó nyelvvel fityegnek a felakasztott háborús b?nösök, melynek szerkeszt?je, zsidó létére, mint politikai riporter lihegve szolgálta végig a fasiszta rendszereket, s amely az utolsó hónapokban eredménytelenül ostromolt kéziratért: egy alember megtámad, mert én is a huszonegy író és m?vész között vagyok, akik svájci meghívást kaptak. A cikkíró nem tud mást mondani, csak azt,

hogy nincs jogom a meghívottakkal utazni, mert nem szenvedtem eleget, békésen éltem és 'tollam villogtattam', amíg ?k, mások, az üldözöttek, munkatáborokban és haláltáborokban sínyl?dtek. Ez a vád hazug és aljas: egyetlen sort sem írtam le a pillanattól, mikor a németek megszállták Magyarországot; minden lappal, kiadómmal is megszakítottam minden kapcsolatot; megtiltottam, hogy a fasiszta könyvnapra könyvem jelenjék meg; egyetlen bet?t nem adtam közzé, a pillanattól, mikor a zsidó írók kezéb?l is kiütötték a tollat, s általában, baloldaliak kezéb?l; s ez a pillanat 1944. március 19 volt. Mert addig a zsidó és baloldali írók könyvei is megjelenhettek, - ha nem voltak politikailag tilos tartalmúak e könyvek, - a zsidó írók és hírlapírók is dolgozhattak a szerkeszt?ségekben, s dolgoztak is, akkor is, amikor én már régen nem dolgoztam, mert utáltam a németek által ellen?rzött újságírást…Ez a nyávogás hamis és rosszhiszem?; de ez ma a közszellem; akit nem sütöttek meg Auschwitzban, annak nincs joga élni, utazni, nincs joga semmihez; ezek helyeslik a Bé-listát, mert 'a zsidókkal is ugyanez' történt, s ha megmondod nekik, hogy amit a zsidókkal csináltak, aljasság volt, de aljasságot nem lehet igazságtalansággal kiegyenlíteni, akkor reakciós vagy; ezek árulják meggyilkolt rokonaik és családtagjaik mártíriumát állásért, sápért és koncért; s az egész ország kezd nagyon fáradt lenni ett?l a hangtól és magatartástól.

Nincs már kedvem ahhoz a svájci úthoz; … nincs kedvem semmiféle közösködéshez, nincs kedvem beülni ugyanabba a kupéba ezekkel az emberekkel. Utazzanak és viruljanak. S ha mégis elmegyek, az már csak demonstráció lesz, nem utazás." (Mária Sándor: Ami a naplóból kimaradt, 1945-46, pp. 320-321. Vörösváry Publishing Co. Ltd. Toronto, Kanada, 1993.)

Ennyit tehát arról, hogy a német megszállás jelentett-e egyeseknek cezúrát. A fentiek alátámasztják azt a feltételezést, hogy Márai Sándornak sem lenne kifogása egy német megszállási emlékm? ellen azon a Szabadság-téren, amelyen hazánk szovjet megszállói és szolgai rezsimje egy ötágú aranycsillaggal megkoronázott obeliszket állított és amely még ma is ott hirdeti e megszállás borzalmas tényét.

Most pedig visszatérek ahhoz, hogy mit jelent, amikor a magyarok kollektív b?nösségét emlegetik a német megszállás jelentette cezúra utáni id?szaktól egészen a szovjet megszállásig.

Tudjuk, hányan mentették a nemzeti szocialista rendszer magyarországi célpontjait. Nincs olyan nap, hogy err?l akár többször ne lenne szó, mint tegnap este a Kossuth rádión, amelyet téli id?ben középhullámon olykor még Brüsszelben kocsiban is lehet hallgatni, ha nincs közelben villamosvezet?k vagy egyéb zavarforrás.

?ket ki is tüntetik, a „Világ igazainak" nevezve.

Vagyis a német megszállás idején az embereknek volt bátorságuk embertársaikat menteni. Akik ezt nem tették, a megszállók „passzív segít?inek" nevezik. Akik pedig segítettek a megszállóknak és a megszállók által létrehozott Szálasi-kormány hatóságainak, azokat aktív segít?knek.

Egy olyan rendszerben tehát, amelyet totális zsarnokságnak neveznek.

Az utána következ? totalitariánus rendszerben, amelyet szovjet szuronyok ültettek a nyakunkba, a megfélemlítés és a terror akkora volt, hogy senki nem mert segíteni a rendszer célpontjain és potenciális áldozatain. Ha valaki ezzel nem ért egyet, tegye fel a kérdést, hogy eddig err?l miért nem tudtunk, azaz ?ket miért nem emlegetik, tüntetik ki, kapnak netán nyugdíj kiegészítést?

A szovjet rémuralom 700 000 magyar ember deportálásával kezd?dött. ?ket a Gulág szigetvilágba vitték. A két szocialista diktatúra abban is hasonló volt, hogy e táborokat munkatáborokként jellemezték. Auschwitz bejárata fölött „A munka szabaddá tesz" felirat állt; a szovjetek munkatáborokként emlegették azokat a táborokat, amelyeket csak kis eséllyel lehetett túlélni.

Az 1944-ben újjáalakult Magyar Kommunista Párt – az MSZMP és az MSZP jogel?dje - már az ország szovjet megszállásával egy id?ben hozta létre az államrend?rség Politikai Rendészeti Osztályát, amely egy 1946 októberi rendelettel a Magyar Államrend?rség Államvédelmi Osztálya (ÁVO) nevet kapta.

A Rákosi Mátyás és Ger? Ern? fémjelezte terror-rendszer 1956 nyaráig tartott.

Hogy a magyar nép hány százalékát érintette az állami terror, arra érdekes választ adott egy tegnap esti brüsszeli vitán Ötvös István történész, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem tanszékvezet? docense. ? 30 százalékra becsülte az érintetteket.

A terror tehát majdnem minden családot érintett és az élet teljességét áthatotta. Senki nem tudhatta, hogy mikor csap le rá, ugyanis az nem faji, vallási, szexuális szokásuk szerinti csoportokat érintett mint ilyen csoportok. Bárki áldozata lehetett a terrornak és a megfélemlítésre ennél – az áldozattá válás bizonytalanságánál - még nem találtak ki hatékonyabb módszert.

Így talán érthet?, hogy amikor a Bauer- és Pet? apukák által m?ködtetett terrorgépezet daraboncai embereket hurcoltak el az Andrássy út 60-ba, netán egyenesen a rádiós Váradi Júlia apja által tervezett Jászai Mari téri Fehér Ház pincéjében lév? emberdarálóhoz, senki nem mert embertársai segítségére sietni.

Most pedig ismét vissza a német megszállás alatti embermentéshez. Közfelfogás, hogy az akkori emberment?kre felnézünk. Kérdés azonban, hogy helyesen tesszük-e ezt. Az akkori rendszer totális zsarnokság volt, ahol rettenetes megtorlás érhette a megment?ket és rejteget?ket. Így alappal jelenthetjük ki, hogy felel?tlenség embert menteni valakinek, amikor a mentés halálos veszélyt jelent a megment? és családja számára. Ha valaki úgy menti embertársait, hogy közben akár kapuján is elolvashatja, a zsidóment?k „felkoncoltatnak” hirdetményt, az felel?tlen.
Ez a felel?tlenség a Rákosi-Ger? rendszerben nem volt jelen. Ott akkora terror volt, hogy az emberi szolidaritás tudtunkkal nem létezett abban az értelemben, hogy bárki menteni merte volna kiszemelt honfitársát.
De eddig senki – beleértve Mesterházy Attilát és MSZP-s el?djeit – nem kértek bocsánatot a Rákosi-Ger?-féle terror-rendszerben az azt aktívan és passzívan segít?k miatt. Holott azok szerint, akik a magyarokat b?nösnek mondják a német megszállás alatti magatartásuk okán, még inkább bocsánatot kellene kérniük egy olyan rendszer létrehozásáért, amelyben még menteni sem mertek.
A magyar népet viszont nem szabad elítélni sem az egyik, sem a másik totális rendszerben mutatott magatartása miatt, mert az a magyar nép ismételt kollektív b?nösségének kimondása. Hagyjuk ezt az azt naponta ismétl?kre vagy az uniós tagország Szlovákiára, ahol még ma is érvényben vannak a kollektív b?nösséget rögzít? Benes-dekrétumok. Vagy mégse hagyjuk? Én – sokan másokkal együtt - az utóbbit választanám. S?t: annyiszor vegyük fel a harcot ellene, ahányszor e kollektív b?nössé nyilvánítás elhangzik. Akkor még inkább, ha ez jobboldali politikusok szájából hangzik el.

Lovas István

forrás: Lovas István facebook oldala

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló